

Queridos diocesanos:

Para el tiempo del Adviento de este año relaciono dos palabras que aparentemente tienen poco que ver: la paz en el mundo y la austeridad personal y familiar, solicitada por las autoridades competentes. Sin embargo para los cristianos tienen una significación especial. Es un tiempo de preparación para celebrar conscientemente la Navidad. El Nacimiento de Jesucristo, el Príncipe de la Paz; el nacimiento de un Niño en un pesebre, rodeado de sus padres, de unos animales domésticos y de unos ángeles. Acuden a adorarlo unos pastores; para un nacimiento, más austeridad, imposible.

La razón por la que propongo estas dos realidades es la invasión comunicativa que recibimos estos días en nuestros oídos y en nuestros domicilios. No lamento la comunicación porque es mucho más impresionante la realidad que significa. La guerra de Rusia contra Ucrania refleja una dimensión de muerte y destrucción que llena de horror y temor a toda la población del planeta por las repercusiones económicas y alimentarias hacia terceros países y por las imágenes desoladoras de ciudades y equipamientos energéticos y viarios que se transmiten de forma constante.

La segunda realidad, reiterada también desde todos los medios, es la austeridad en la utilización de los recursos de luz, gas y otros combustibles que tanta falta hacen en todas las economías familiares; no digamos la carencia de alimentos para algunos y las sobras para otros. Nos recuerdan todos que la inflación es una carga excesivamente pesada para la gran mayoría de hogares, sobre todo para los más frágiles de nuestra sociedad. Y que todos estamos obligados a reducir o a suprimir algunos elementos cotidianos para favorecer la permanencia para las futuras generaciones y, sobre todo, para que llegue lo necesario para todos los hogares actuales.

La paz es una exigencia para la supervivencia de los pueblos y de la humanidad en general y un deseo colectivo que aspira a que se haga realidad. El Concilio Vaticano II, en la constitución *Gaudium et Spes*, describe los peligros de la guerra y propone renovadas actitudes de los cristianos para afrontar esta dura realidad; dedica varios números (77-82) a ello. Sólo dos pequeñas citas: (La paz) “Es el fruto del orden plantado en la sociedad humana por su divino Fundador, y que los hombres... han de llevar a su madurez”. Y más adelante hace un llamamiento a los dirigentes del mundo para que protejan el bienestar y la propia vida de todos los ciudadanos. También tienen textos preciosos los últimos papas, desde san Juan XXIII hasta Francisco, quien en los últimos meses no para de clamar por la paz para todos los rincones del orbe.

Nosotros nos preparamos en este Adviento para ser pacíficos y pacificadores recordando una de las bienaventuranzas del Señor y, al mismo tiempo, pedimos por la paz.

La austeridad es una dimensión más concreta y más personal. Depende de la responsabilidad de cada cual. Es cierto que no es lo mismo la decisión por el conjunto de circunstancias exteriores que la carencia de lo mínimo para poder vivir y sostener a la familia. Las limitaciones de unos y los dispendios de otros. He ahí otra desigualdad. Viajes, fiestas, caprichos culinarios se multiplican en estas fechas a pesar de vivir en general en situaciones complicadas de reducción o, lo que es peor, de privación de los elementos indispensables para una existencia digna. He ahí la solidaridad.

Nosotros nos preparamos en este Adviento para ser austeros y que esa actitud nos lleve a la compasión hacia los semejantes y a compartir lo propio con los más necesitados. Seguramente esto depende de nosotros y la paz nos queda muy lejos de nuestra propia responsabilidad. Pero no

nos cansemos de pedir por la paz y de hacer un esfuerzo por la austeridad solidaria. Viviremos mejor la Navidad.

Con mi bendición y afecto

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

UN ADVENT DE PAU I AUSTERITAT

27. nov. 2022.

Estimats diocesans:

Per al temps d'Advent d'enguany vull connectar dues paraules que aparentment tenen poca relació: la pau al món i l'austeritat personal i familiar, recomanada sovint per les autoritats competents. No obstant això, per als cristians tenen una significació especial. L'Advent és un temps de preparació per celebrar conscientment Nadal: el Naixement de Jesucrist, el Príncep de la Pau; el naixement d'un Nen en un pessebre, envoltat dels seus pares, d'uns animals domèstics i d'uns àngels; on uns pastors van a adorar-lo. Per a un naixement, més austeritat, impossible.

La raó per la qual relaciono aquestes dues realitats és la invasió comunicativa que aquests dies arriba a les nostres oïdes i als nostres domicilis. La comunicació no em sap greu perquè el retrat que ens mostra és molt més impressionant. La guerra de Rússia contra Ucraïna reflecteix una dimensió de mort i destrucció que omple d'horror i temença tota la població del planeta per les repercussions econòmiques i alimentàries cap als tercers països i per les imatges desoladores de ciutats i equipaments energètics i viaris que es transmeten de manera constant.

La segona realitat, reiterada també des de tots els mitjans, és l'austeritat en la utilització dels recursos de llum, gas i altres combustibles que tanta falta fan en totes les economies familiars, per no parlar de la manca d'aliments per a alguns i de l'excés d'uns altres. Tots ens recorden que la inflació és una càrrega excessivament pesada per la gran majoria de llars i, sobretot, pels més fràgils de la nostra societat; i que tots estem obligats a reduir o a suprimir algunes coses per afavorir la permanència de les futures generacions i, prioritàriament, perquè arribi el necessari a totes les llars actuals.

La pau és una exigència per a la supervivència dels pobles i de la humanitat en general i un desig col·lectiu que volem que es faci realitat. El Concili Vaticà II, en la constitució *Gaudium et Spes* dedica diversos números a aquesta qüestió (77-82) i descriu els perills de la guerra tot proposant renovades actituds dels cristians per afrontar-la. Com a exemple, dues petites mostres: [La pau] “És el fruit de l'ordre plantat en la societat humana pel seu diví Fundador, i que els homes [...] han de portar a la seva maduresa”. I, més endavant, la crida als dirigents del planeta perquè protegeixin el benestar i la vida de tots els ciutadans. També els últims papes tenen textos preciosos, des de sant Joan XXIII fins a Francesc, qui en els últims mesos no para de clamar per la pau per a tots els racons del món.

Nosaltres ens hem de preparar en aquest Advent per a ser pacífics i pacificadors -com diu una de les benaurances del Senyor- i, al mateix temps, pregar per la pau.

L'austeritat és una dimensió més concreta i més personal que depèn de la responsabilitat de cadascú. És cert que no és el mateix ser auster pel conjunt de circumstàncies exteriors o per una opció personal que per la manca del mínim per poder viure i sostenir la família. Hi ha les limitacions d'uns i els dispendis d'uns altres. Heus aquí una altra desigualtat. Viatges, festes, capritxos culinaris es multipliquen en aquestes dates malgrat que en general vivim situacions complicades de reducció i, encara pitjor, de privació dels elements indispensables per una existència digna. Heus aquí la solidaritat.

Nosaltres ens hem de preparar en aquest Advent per ser austers i que aquesta actitud ens porti a la compassió cap als altres i a compartir el que tenim amb els més necessitats. Segurament això depèn de nosaltres i la pau ens queda molt lluny de la nostra responsabilitat. Però no ens hem de cansar de demanar-la i de fer un esforç per l'austeritat solidària. Viurem millor el Nadal.

Amb la meva benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.